

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **S. K.**, zastoupen Mgr. Karlem Volfem, advokátem se sídlem Jindřicha Plachty 3163/28, Praha 5, proti žalovanému: **Policie České republiky**, Ředitelství služby cizinecké a zahraniční policie, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 10. 2007, č. j. 10 Ca 248/2006 – 33,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 25. 10. 2007, č. j. 10 Ca 248/2006 – 33, byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké a zahraniční policie (dále jen „ředitelství policie“) ze dne 27. 6. 2006, č. j. SCPP - 2443/C/208 - 2006, jímž bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Praha, oddělení cizinecké policie Praha (dále „správní orgán I. stupně“) ze dne 23. 5. 2006, č. j. SCPP – 028624/PH – XIII – CI – 2006, kterým byla zamítnuta žádost stěžovatele o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem rodinným. Městský soud v odůvodnění svého rozsudku s poukazem na ustanovení § 35 odst. 1, 3 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) dovodil, že zákon v případě, byl-li cizinec odsouzen pro úmyslný trestný čin, nedává správnímu orgánu možnost správního uvážení. V daném případě bylo prokázáno, že stěžovatel byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu loupeže podle § 234 odst. 1 tr. zák. (správně provinění loupeže, viz ust. § 6 odst. 1 zákona č. 218/2003 Sb.), proto městský soud neshledal v rozhodnutí cizinecké policie pochybení. Městský soud vyjádřil nesouhlas s námitkou stěžovatele, že se měl odvolací správní orgán zabývat skutečnostmi spočívajícími

v osobních poměrech stěžovatele, např. navázáním spolupráce s Probační a mediační službou stěžovatelem či jeho vztahem k rodičům, protože posuzování těchto skutečností by bylo irelevantní a vedlo by jen k nežádoucímu prodlužování důkazního řízení. Důvodnou však uznal městský soud žalobní námitku, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebylo doručeno právnímu zástupci stěžovatele, ačkoli ten udělil dne 12. 4. 2006 plnou moc O. M. ve věci prodloužení doby platnosti povolení k pobytu, která je součástí správního spisu. Městský soud má ale za to, že zrušení napadeného rozhodnutí z tohoto důvodu by bylo přepjatým formalismem, přičemž vzal současně v úvahu, že bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně doručeno do vlastních rukou stěžovateli, který proti němu podal odvolání, které ředitelství policie projednalo a rozhodlo o něm. Z toho městský soud dovodil, že stěžovatel nebyl zkrácen na svém právu domoci se přezkumu rozhodnutí správního orgánu I. stupně u odvolacího orgánu, a není tedy nutné z tohoto důvodu napadené správní rozhodnutí zrušit. Městský soud neshledal také důvod pro zrušení ani v jeho stručnosti, která byla stěžovatelem namítána, a podle jeho názoru zakládala nedostatečnost a nepřezkoumatelnost odůvodnění. Městský soud připustil, že rozhodnutí ředitelství policie v takové podobě postrádalo pro svou stručnost přesvědčivost, nicméně skutečnost, že se ředitelství policie zaměřilo pouze na to, zda stěžovatel naplnil podmínku ve smyslu ust. § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť zde nebyly podmínky pro správní uvážení, které by mu umožnily brát v úvahu i jiné okolnosti případu, není sama o sobě pochybením.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Stěžovatel v ní namítal, že jak ředitelství policie, tak městský soud nesprávně aplikovaly ustanovení zákona o pobytu cizinců, neboť tak učinily izolovaně, bez zohlednění ostatních právních předpisů vztahujících se k projednávané věci, včetně předpisů vyšší právní síly a mezinárodních smluv, které jsou součástí právního řádu České republiky. Správní orgány měly tedy projednat danou věc ve světle právního řádu jako celku, což neučinily. Izolovaně aplikovaný zákon o pobytu cizinců, je v rozporu s jinými právními předpisy, které jsou vyšší právní síly, a mají tedy v takových případech přednost před zákonem. Jmenovitě stěžovatel odkázal na čl. 23 odst. Mezinárodního paktu o občanských a politických právech, podle kterého je rodina přirozenou a základní jednotkou společnosti, která má právo na ochranu společnosti a státu, a dále na čl. 10 odst. 1 Mezinárodního paktu o hospodářských, sociálních a kulturních právech a čl. 16 odst. 3 Všeobecné deklarace lidských práv zavazující k poskytování nejširší možné ochrany a pomoci rodině jako přirozené a základní jednotce společnosti, na jejímž fungování a trvání existuje celospolečenský zájem. Stěžovatel poukazuje rovněž na to, jak již bylo doloženo v jeho žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, že sám v takové rodině vyrůstá a podle jeho mínění není správní orgán oprávněn v rozporu s právním řádem tento stav svým rozhodnutím měnit. Stěžovatel je přesvědčen, že funkce a účel rodiny jako základní jednotky společnosti byla v jeho případě plně zachována, a má proto právo ve smyslu výše uvedených ustanovení právních předpisů na nejširší ochranu a pomoc společnosti a státu, kterých se mu rozhodnutím městského soudu nedostalo. Městský soud podle stěžovatele zcela opomenul zabývat se zásadními argumenty Obvodního soudu pro Prahu 9, který rozsudkem ze dne 14. 12. 2005, sp. zn. 70 Tm 45/2005, stěžovatele odsoudil za spáchání provinění loupeže podle § 234 odst. 1 tr. zák. Tento soud při stanovení trestního opatření přihlédl k dosavadnímu bezúhonnému životu stěžovatele, absenci negativních záznamů v místě jeho bydliště a náhledu na trestnou činnost, kterou spáchal jako mladistvý. Městský soud se měl také zabývat konstatováním Obvodního soudu pro Prahu 9, že stěžovatel vyrůstá ve funkční rodině, která nikdy nebyla v evidenci sociální kurátorky, a zároveň vzít při posuzování daného případu v úvahu také potvrzení Probační a mediační služby o úspěšném navázání spolupráce a o plnění podmínek dohledu, což neučinil. Stěžovatel nesouhlasí s názorem městského soudu, že v případě rozhodování o prodloužení doby platnosti dlouhodobého pobytu cizince nedává zákon správním orgánům možnost správního uvážení v případě zjištění, že cizinec

byl odsouzen pro úmyslný trestný čin. Stěžovatel naopak souhlasí s jeho konstatováním, že rozhodnutí ředitelství policie postrádalo přesvědčivost a je přesvědčen, že tato skutečnost způsobila nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a měla vést městský soud z tohoto důvodu k jeho zrušení. Zároveň se domnívá, že vzhledem k tomu, že odvolací řízení bylo provedeno bez ohledu na to, co ve svém odvolání stěžovatel tvrdil, byla mu odepřena zákonem garantovaná dvojinstančnost řízení. Další závažnou vadou, která ovlivnila zákonnost řízení, je nedoručení rozhodnutí správního orgánu I. stupně o neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu zástupci stěžovatele, jak správnímu orgánu ukládá § 34 odst. 2 a § 86 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb. (dále jen „správní řád“). Stěžovatel je přesvědčen, že městský soud měl z tohoto důvodu ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. předmětné rozhodnutí zrušit, neboť jednoznačně poškozuje jeho právo domoci se přezkumu rozhodnutí odvolacím orgánem a jedná se o vadu řízení, která mohla ovlivnit zákonnost řízení. Z uvedených důvodů zdvořile navrhl, aby rozsudek městského soudu byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 3, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Z obsahu správního spisu vyplynulo, že stěžovatel požádal dne 12. 4. 2006 o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. Z výpisu z evidence Rejstříku trestů ČR ze dne 3. 4. 2006 zjistil správní orgán I. stupně, že stěžovatel byl Obvodním soudem Praha 9 rozsudkem ze dne 14. 12. 2005, sp. zn. 70 Tm 45/2005, odsouzen jako mladistvý pro naplnění skutkové podstaty provinění loupeže podle § 234 odst. 1 tr. zák., přičemž mu bylo uloženo trest odnětí svobody v trvání 18 měsíců podmíněně se zkušební dobou na 3 roky s dohledem. Správní orgán I. stupně z tohoto důvodu zamítl žádost stěžovatele o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Stěžovatel podal proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolání, které ředitelství policie zamítlo a napadené rozhodnutí potvrdilo.

Stěžovatel v kasační stížnosti především namítal, že správními orgány i městským soudem byla ustanovení zákona o pobytu cizinců, která se na daný případ vztahují, aplikována izolovaně, aniž by tyto orgány současně použily i ostatní právní předpisy, včetně předpisů vyšší právní síly, zejména pak mezinárodních smluv.

K této stížní námitce stěžovatele Nejvyšší správní soud v první řadě poznamenává, že správní orgány nejsou nadány pravomocí posoudit zákonnost či ústavnost právních předpisů, které mají povinnost aplikovat. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že na daný případ dopadá určitý právní předpis, je zásadně povinen jej aplikovat i za situace, že je přesvědčen o jeho protizákonnosti nebo dokonce protiústavnosti. Výjimkou z tohoto pravidla by mohly být jen mimořádné okolnosti dotýkající se principu materiálního právního státu, zejména to, že aplikací uvedeného právního předpisu by se správní orgán dopustil jednání, které by bylo v rozporu s principy lidskosti. Správní orgány jsou však na druhou stranu, jako všechny orgány aplikující právní předpisy, povinny vykládat právní předpisy a jejich jednotlivá ustanovení ústavně konformně, což znamená, že pokud existují dvě nebo více možných interpretací daného ustanovení, přičemž některé jsou v souladu s ústavními zákony a mezinárodními smlouvami podle čl. 10 Ústavy a jiné nikoli, je správní orgán povinen zvolit a aplikovat takový výklad, který je ústavně konformní (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 9. 1999, sp. zn. IV.ÚS 202/99).

Ústavně konformní výklad rozhodného právního předpisu u stěžovatele nevede k závěru, že by v případech typově odpovídajících jeho věci bylo třeba z povahy a podstaty příslušné

zákonně úpravy dovozovat implicitní zmocnění ke „zmírňujícímu“ správnímu uvážení. Takové implicitní zmocnění připadá v úvahu pouze výjimečně, a to tehdy, kdyby jeho neuplatnění znamenalo narušení principů materiálního právního státu. Tak by tomu obecně vzato mohlo být i v případech, kdy by hrozil zásah do rodinného života dotčené osoby. Rozhodně však ne v případech typově srovnatelných s případem stěžovatele.

Stěžovatel v této souvislosti také namítal, že postupem správních orgánů mu bylo upřeno ústavně i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu České republiky, zaručené právo na nezasahování do rodinného života a jeho ochranu. Toto tvrzení je zároveň základem stěžovatelovy námítky, že ustanovení zákona o pobytu cizinců jsou v rozporu s těmito předpisy a z toho důvodu neměla být správními orgány ani městským soudem aplikována.

Skutečnost, že rodina má právo na ochranu společnosti a státu, jak stanoví mezinárodní smlouvy, na něž stěžovatel odkazuje, a že je pod ochranou zákona podle čl. 32 odst. 1 Listiny základní práv a svobod, neznamená, že tato ochrana, která má být rodině poskytnuta, má být absolutní, neomezená a zákonem neomezitelná. Zásahy do práva na ochranu rodinného života jsou možné a běžně jsou v zákonech upraveny, ale na druhou stranu nesmí být tyto zásahy bezdůvodné a nepřiměřené a mohou být uplatňovány pouze za zákonem stanovených podmínek. Ústavně zaručené základní právo je omezitelné mimo jiné v případě nutnosti chránit jiné základní právo, popř. veřejný zájem, přičemž v případě takové kolize dvou základních práv, nebo základního práva a veřejného zájmu, se při rozhodování, kterému z nich má být dána přednost, postupuje podle zásady proporcionality, které se Ústavní soud věnuje např. v nálezu ze dne 12. 10. 1994, sp. zn. Pl. ÚS 4/94, www.nalus.cz.

V daném případě dochází ke střetu práva na ochranu rodinného života stěžovatele a veřejného zájmu na ochraně společnosti. S ohledem na znění ustanovení § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je zřejmé, že zákonodárce považoval za nutné pro ochranu tohoto veřejného zájmu stanovit jako jednu z podmínek udělení a prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu a jako důvod ke zrušení tohoto povolení, aby se jednalo o cizince, který nepáchá úmyslnou trestnou činnost. Je tedy otázkou, zda by při uplatnění principu proporcionality obstál vedle práva stěžovatele na ochranu rodiny veřejný zájem, kterému je třeba dát přednost. Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že tento test provedl již zákonodárce při přijímání této zákoně úpravy a shledal, že zájem státu a společnosti na tom, aby se na území České republiky nezdržovali cizinci, kteří spáchali úmyslný trestný čin, za nějž byli odsouzeni, a mohli tedy představovat byť jen potenciální hrozbu pro společnost, je mnohem důležitější a závažnější, než individuální právo tohoto cizince na ochranu jeho rodinného života. Při zvážení všech okolností se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s městským soudem v tom, že veřejný zájem na ochraně společnosti je důležitější než právo stěžovatele na ochranu jeho rodinného života a že je třeba tomuto veřejnému zájmu dát přednost. Neshledává tedy důvod pro podání návrhu k Ústavnímu soudu na zrušení citovaných ustanovení pro jejich protiústavnost, neboť podle jeho názoru protiústavní nejsou. Nejvyšší správní soud vzal v úvahu především věk a osobní poměry stěžovatele, který sice jako studující, ale zletilý, je s přihlédnutím ke všem okolnostem schopen sám se o sebe postarat a začít vést relativně samostatný život. Závislost stěžovatele na jeho rodičích již není v současné době tak intenzivní, aby nebyl schopen žít v jiném místě. V případě finanční závislosti stěžovatele na rodičích, kterou naopak Nejvyšší správní soud vzhledem k tomu, že studuje vysokou školu, předpokládá alespoň do jisté míry, je možné tento problém řešit bez potíží i na dálku.

Na základě výše uvedených skutečností Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že zásah do stěžovatelova rodinného života a práva na ochranu rodiny není takového rozměru, že by dosahoval intenzity, u níž by bylo třeba uvažovat o nezbytnosti případného implicitního

zmocnění správního orgánu ke „zmírňujícímu“ správnímu uvážení při aplikaci § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Naopak, dotčení stěžovatelova rodinného života je nepochybně zcela únosné a v porovnání s veřejným zájmem na tom, aby na území České republiky pobývali pouze cizinci, kteří se v dohledné minulosti nedopustili závažného protispolečenského jednání, zcela přiměřené. Předmětná ustanovení zákona o pobytu cizinců tak v případě stěžovatele nedávají důvod pro pochybnosti o jejich ústavní konformitě, neboť jejich aplikací na stěžovatele nedochází k ústavně nežádoucím, nýbrž naopak k ústavně zcela konformním, důsledkům. Městský soud proto nepochybil, pokud věc nepředložil Ústavnímu soudu podle čl. 95 Ústavy. Ani Nejvyšší správní soud nevidí důvod pro postup podle citovaného článku.

V další stížní námitce vyjádřil stěžovatel nesouhlas s názorem městského soudu, že v případě rozhodování o prodloužení doby platnosti dlouhodobého pobytu cizince nedává zákon správním orgánům možnost správního uvážení v případě zjištění, že cizinec byl odsouzen pro úmyslný trestný čin. V podstatě tedy namítal, že v jeho případě nebylo využito správního uvážení. V této souvislosti Nejvyšší správní soud považuje za důležité objasnit podstatu a obsah tohoto pojmu.

Správní orgány mají v určitých případech možnost v rámci své rozhodovací činnosti zohlednit konkrétní okolnosti, specifika a jedinečnost rozhodované věci a na základě těchto svých úvah rozhodnout. Použití správního uvážení lze ale pouze v těch případech, kdy toto oprávnění zákon správním orgánům přiznává, a to pouze způsobem a v mezích stanovených zákonem. Výjimečně však, zejména tehdy, má-li uplatnění správního uvážení vést ke zmírnění neúnosně tvrdých dopadů zákonné úpravy na fyzickou či právnickou osobu, že by jejich uplatnění bylo v rozporu s principy, na nichž je založen právní řád, může zmocnění ke „zmírňujícímu“ správnímu uvážení být obsaženo v zákoně jen implicitně, a tedy vyplývat z povahy a podstaty příslušné právní regulace. Tato úvaha je jen odrazem jednoho ze základních principů správního řízení zakotveného v § 2 odst. 1 a 2 správního řádu a zároveň v čl. 2 odst. 2 Ústavy a v čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Pokud by si tedy správní orgán usurpoval správní uvážení i tehdy, kdy mu to právo neumožňuje, postupoval by nejen protizákonně, ale i protiústavně. Prostor pro uvážení nelze dovodit z ustanovení, které správnímu orgánu jednoznačně stanoví, jakým způsobem má rozhodnout za splnění určitých podmínek. Nejvyšší správní soud má za to, že právě ustanovení § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců neposkytuje správnímu orgánu v obvyklých případech možnost správního uvážení v tom smyslu, že by mohl u určitých trestných činů shledat, že nejsou důvodem k neprodloužení víza, zatímco u jiných, že takovým důvodem jsou. Citovaná ustanovení stanoví správnímu orgánu jednoznačně povinnost rozhodnout určitým způsobem za předpokladu splnění v zákoně uvedených podmínek a nedávají mu prostor pro vlastní úvahu o různých aspektech spáchaného úmyslného trestného činu, např. jeho povaha či závažnost. Stěžovatel tedy vytýká nedůvodně správním orgánům nevyužití správního uvážení v jeho případě, protože za daných okolností jim zákon nedával pro správní uvážení žádný prostor.

K námitce stěžovatele, že žalovaným ani městským soudem nebyly vzaty v úvahu jím namítané skutečnosti, které dle jeho názoru měly mít vliv na rozhodování v jeho věci, jako např. jeho dosavadní bezúhonný život, absence negativních jevů v místě bydliště, náhled na trestnou činnost, kterou spáchal jako mladistvý, skutečnost, že vyrůstá ve funkční rodině, která nikdy nebyla v evidenci sociální kurátorky a potvrzení probační a mediační služby o úspěšném navázání spolupráce, Nejvyšší správní soud uvádí, že vzhledem k výše podrobně popsánému a vysvětlenému institutu správního uvážení žalovaný tyto skutečnosti ani v úvahu vzít nemohl, neboť by postupoval protizákonně a dokonce i protiústavně. Obdobné platí i pro městský soud.

Stěžovatel také namítal, že městský soud měl zrušit napadené správní rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost, kterou spatřoval v tom, že postrádalo přesvědčivosti pro svou stručnost. K této námitce lze uvést, že je nesporné, že správní orgán musí své rozhodnutí řádně odůvodnit, aby z něho bylo účastníku řízení jasné, jak a na základě čeho rozhodl a aby tak bylo také rozhodnutí přezkoumatelné v soudním řízení. Právo na řádné odůvodnění a jemu odpovídající povinnost správního orgánu je jedním ze základních principů právního státu a je nástrojem k zajištění předvídatelnosti aplikace práva, právní jistoty a vyloučení libovůle. Zásadu zákazu libovůle Ústavní soud formuloval v několika svých rozhodnutích tak, že jedním z principů, představujícím součást práva na řádný proces a vylučujícím libovůli při rozhodování, je nezbytná návaznost mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 6. 3. 1997, sp. zn. III. ÚS 271/97, publikovaný pod č. 24 Sb. n. u. ÚS, svazek 7, str. 153). Povinnost sdělit důvody rozhodnutí, které může záporně ovlivnit práva nebo zájmy soukromé osoby, je také jedním z důležitých principů dobré správy. Základ evropského standardu obecných pravidel správního práva, která jsou součástí souboru principů dobré správy, tvoří zejména základní rezoluce č. (77) 31 Výboru ministrů Rady Evropy, podle které by měly být správní akty odůvodňovány. Povinnost správních orgánů zdůvodňovat svá rozhodnutí je současně obsažena i v čl. 41 Charty základních práv Evropské unie, který stanoví právo na řádnou správní praxi. Lze tedy shrnout, že pokud mají soudy ve správním soudnictví přezkoumávat rozhodnutí vydané v oblasti veřejné správy, je z povahy věci nutné, aby bylo z daného rozhodnutí zřejmé, z čeho správní orgán vycházel a jakými skutkovými a právními úvahami se řídil. Jinak je plně na místě napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost zrušit přesně tak, jako to také zcela správně učinil v daném případě krajský soud. Výše uvedené požadavky rozhodnutí ředitelství policie splňovalo pouze z jeho stručnosti nelze dovodit nepřezkoumatelnost.

Pokud stěžovatel dále namítal, že postupem ředitelství policie mu bylo odepřeno právo na dvojinstančnost, neboť odvolací řízení bylo provedeno bez ohledu na to, co bylo v odvolání tvrzeno, v tomto rozsahu nemohl Nejvyšší správní soud napadený rozsudek přezkoumat, protože se jednalo o natolik obecně formulovanou námitku, že z níž není zřejmé, v čem konkrétně porušení zásady dvojinstačnosti stěžovatel spatřuje.

Ohledně námítky stěžovatele, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebylo doručeno jeho zástupci, ale pouze stěžovateli, se Nejvyšší správní soud ztotožňuje jak s názorem stěžovatele, tak i městského soudu. V daném případě, kdy stěžovatel udělil plnou moc O. M. ke všem úkonům ze správního řádu na cizinecké policii ČR ve věci prodlužování víza, mělo být v souladu s § 34 odst. 2 s. ř. rozhodnutí doručováno této zástupkyni a nikoliv stěžovateli. Bylo-li rozhodnutí doručeno stěžovateli, jednalo se o vadu řízení, ale vzhledem k tomu, že stěžovatel i přes tuto vadu uplatnil veškerá práva, která uplatnit mohl, nejedná se o vadu, která by měla za následek jeho zkrácení na subjektivních právech.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s. zamítl bez jednání postupem podle ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a ředitelství policie žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

..

V Brně dne 18. prosince 2008

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu